

תת"ע 4653/09/17 - מדינת ישראל נגד ערוסי מיטל יהודית הדסה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

24 דצמבר 2017

תת"ע 4653-09-17 מדינת ישראל נ' ערוסי מיטל יהודית הדסה

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמת ערוסי מיטל יהודית הדסה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ארקוס

ב"כ הנאשמת - עו"ד קפלן

הנאשמת

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו ביום 12.8.17 נהגה ברכב מנועי מסוג "מאזדה" (להלן: "הרכב") כשמעולם לא הוכשרה לנהוג. עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

הנאשמת כפרה במיוחס לה ובית המשפט שמע את הראיות.

ראיות המאשימה

מטעם המאשימה העידו:

ע"ת 1, רס"ר אבירם בן זקן, באמצעותו הוגשו הזמנה לדין (ת/1) ושרטוט (נ/1).

עמוד 1

העד העיד כי נסע בניידת משטרה, יחד עם ע"ת 2 (רס"ב רפי וקנין) שנהג, והבחין ברכב שנסע מולם. העד העיד כי ע"ת 2 ביצע סיבוב פרסה ונעצר במרחק של מטרים בודדים מהרכב. העד העיד כי ע"ת 2 ניגש לרכב והוא עמד מחוץ לניידת ולא שמע את חילופי הדברים בין ע"ת 2 לנוסעי הרכב. העד המשיך והעיד כי לא הבחין מי נהג ברכב ולא הבחין בנאשמת.

ע"ת 2, רס"ב רפי וקנין, שערך את דו"ח הפעולה (ת/2).

העד העיד כי הוא מכיר את הנאשמת מזה מספר שנים, מארועים קודמים, ובאותו היום הבחין בה נוהגת ברכב. העד הוסיף, כי לא הבחין באדם נוסף ברכב.

העד העיד כי לאחר שהתקרב לרכב לאחר שזה נעצר, הבחין בנאשמת ישובה במושב האחורי ברכב והופתע לגלות את בן זוגה של הנאשמת, רפעייה אברהם- ע"ה 2, ישוב במושב הנהג. העד העיד כי שתי משענות המושבים הקדמיים היו שעונות לאחור ולא הבחין בהחלפה מאחר והיה חשוך. העד הוסיף והסביר, כי הגיע לרכב 20 שניות לאחר שעצר ובזמן זה היו יכולים הנאשמת וע"ה 2 להחליף את מקומות הישיבה.

העד המשיך והעיד, כי מצא ברכב נעלי אישה במושב הנהג והנאשמת, שהיתה ישובה במושב האחורי, היתה יחפה. עוד מצא, את נעליו של ע"ה 2 ברצפת המושב שליד הנהג. העד העיד כי ע"ה 2 השיב לו כי נעלי האישה הן שלו, נעל אותן אך הן היו קטנות לרגליו בשבעה ס"מ.

העד לא הסביר מדוע לא ציין בדו"ח הפעולה כי נעלי ע"ה 2 היו על רצפת המושב שליד הנהג ומשענות המושבים היו שעונות לאחור.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו:

הנאשמת העידה שנסעה עם בן זוגה ועם זוג חברים נוסף שנסעו ברכב אחר, אחרי בילוי בחורשה, לכיוון ביתה ביישוב בני עי"ש וכי ישבה במושב האחורי ברכב. זאת על מנת שמשפחתה ושכניה לא ידעו כי בן זוגה ממוצא ערבי ומטעם זה גם לא נהגה.

הנאשמת העידה כי השוטרים באזור מגוריה מתנכלים לה מכיוון שבן זוגה ממוצא ערבי וכי כאשר הבחינו בה במהלך שיעור נהיגה, אמרו לה שרישיון הנהיגה י"לקח לה מכיוון שהיא מתרועעת עם בני מיעוטים.

לעניין נעלי הבית העידה הנאשמת, כי נעליה היו על רגליה ונעליו של ע"ה 2 היו על רגליו.

הנאשמת הכחישה כי מושבי הכיסא היו שעונים לאחור.

הנאשמת הוסיפה כי השוטרים עצרו את הרכב בו נסעה מאחר והם עוצרים כל רכב בעל חזות בדואית. הנאשמת הסבירה כי חזות בדואית כוללת "**חלונות שחורים, מאזדה... רכב נמוך, כחול, סאן רוף**" (פרוטוקול, עמ' 15, החל משורה 7).

כן העידה הנאשמת, כי ע"ת 2 היה בסמוך אליהם במשך כל זמן השיחה עם ע"ת 1.

ע"ה 2 רפיעה אברהים, בן זוגה של הנאשמת העיד כי בילה עם הנאשמת וחברים נוספים ונעצר על ידי עדי התביעה כאשר היה בדרכו להחזיר את הנאשמת לביתה.

בעניין הנעליים העיד, שהיו קטנות ללמידותיו מאחר והן שייכות לאחיו.

העד הוסיף, שנעצר פעמים רבות באזור זה על ידי שוטרים שקיללו את הנאשמת ואמרו לה כי יתנכלו לה ולא יאפשרו לה להחזיק ברישיון נהיגה.

ע"ה 3, אבו צהיבאן מוחי אלדין, העיד כי בילה עם הנאשמת וע"ה 2 בחורשה ובנסיעה חזור, נהג בן אחותו ברכב בו נסע וע"ה 2, בן זוגה של הנאשמת, ברכב השני. העד הוסיף כי הבחין בע"ה 2 נכנס לרכב וישב במושב הנהג ובנאשמת מתיישבת במושב האחורי של הרכב. העד הוסיף כי נסע אחרי הרכב לאורך כל הדרך ממקום הבילוי.

העד המשיך והעיד כי לאחר שהשוטרים עצרו את הרכב בו נסעה הנאשמת, אחד השוטרים ביקש ממנו לעזוב את המקום.

העד העיד כי השוטרים מכירים את הרכב מהזדמנויות קודמות.

דין והכרעה

אין מחלוקת כי הנאשמת אינה מחזיקה ברשיון נהיגה והצדדים חלוקים בשאלת הנהיגה עצמה.

מצד המאשימה, עומדת עדותו של ע"ת 2, אשר קלט בחושיו, לטענתו, את הנאשמת נוהגת ברכב.

מנגד, שמעתי את עדויות ההגנה, אשר מצביעות באופן סדור וחד משמעי כי ע"ה 2 הוא שנהג. מסכימה אני עם דברי המאשימה כי יש לתת משקל נמוך לעדות הנאשמת וע"ה 2 המנסים להרחיק עצמם מביצוע העבירה (כנגד ע"ה 2 הוגש כתב אישום בעבירה של התרה לנהיגה לבלתי מורשה לנהוג). כן מסכימה אני כי יש לתת משקל נמוך לעדותו של ע"ה 3 שהינו חברים של הנאשמת וע"ה 2 ויש לו עניין בתוצאות ההליך.

לאחר מתן המשקל הנמוך לעדויות ההגנה, שכאמור, לא ניתנו על ידי עדים נייטרלים, נותרה בפניי עדותו של ע"ה 2, עדות יחידה. אך אף עדות זו אינה חפה מספקות: ע"ת לא ציין בת/2, את היות מושבי הרכב שעונים לאחר ואת העובדה כי נעלי הבית של ע"ה 2 היו על רצפת המושב שליד הנהג.

בנוסף, מוצאת אני בעייתיות מה בעובדה שע"ת 1 כלל לא ראה את ביצוע העבירה על ידי הנאשמת. אין דומה הדבר לעבירות של שימוש בטלפון או מעבר באור אדום, המתרחשות בפרק זמן קצר ביותר, אלא בנהיגה הנמשכת זמן רב יותר ומצופה משוטרי היושב בניידת משטרה, החורגת ממסלול נסיעתה ומבצעת פניית פרסה, שיבחין בביצועה. משנה תוקף מקבלים הדברים נוכח העובדה שע"ה 2 הסב את שימת ליבו של ע"ה 1 לביצוע העבירה אולם הוא הבחין רק

ברכב ובצבע שלו.

ככלל, אין מניעה להרשיע נאשם בביצועה של עבירה על סמך עדות יחידה. עם זאת, על בית המשפט להזהיר עצמו כי מדובר בעדות יחידה:

"הרשעתו של המערער מבוססת על עדותו של עד יחיד, אך מתוך פסק־הדין לא ברור בלל ועיקר, כי השופט המלומד שיווה לנגד עיניו את המבחן המקובל, היינו, כי במקרה של עדות יחידה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתרה ולשאול לעצמו אם במסיבות הענין אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה. אין בית־המשפט חייב, כמובן, להשתמש לצורך כך בביטויים מסויימים, אך בית המשפט לערעורים לא יאשר הרשעה, אלא אם כן ישוכנע תחילה כי אותם שיקולים אמנם היו לנגד עיני בית המשפט של מטה, והוא פעל על פיהם. דבר זה אין אנו יכולים, לצערנו, לאמר ביחס לפסק הדין במשפט זה."

(ראה: ע"פ 56/52 ברנדויין נ' היועץ המשפטי).

נוכח כל המפורט, ולאור הפגמים שמצאתי במסכת המאשימה, סבורה אני כי המאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק את ביצוע העבירה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום.

על כן, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה, 24 דצמבר 2017, במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי, שופטת, סגנית
נשיאה**